

## ПРОЛОГ

### *Лос Анджелис – Калифорния*

Наскоро си дадох сметка, че в живота на всеки човек има множество остри завои – някои право към бездната на отчаянието, други към разцъфтялата градина на мечтите. Има, разбира се, и един обратен завой, който като пъпна връв те свързва с утробата на миналото и мястото, към което принадлежиш.

Вече съм мъж на зряла възраст, с красива къща на брега на Тихия океан, с любяща съпруга и прекрасна дъщеря, която съвсем скоро ще ме дари с внуче. С напредването на възрастта обаче, мислите ми все по-често започнаха да галопират към България – там, където моите жиливи корени се хранят от плодородния чернозем на Черноморска Добруджа.

Спомените ме връхлитат с яростта на вихрушка от чувства, която изпълва сетивата ми с всички краски, аромати и звуци от преживяното. Някои откровено ме карат да се будя нощем със заседнал в гърлото ми вик на отчаяние, а други внасят в душата ми неподправена радост или пък красотата на чистата детска почуда, съхранила се някак през годините на съзряване.

Сега, когато ще ставам дядо и сините ми очи полека започнаха да избледняват и отслабват, един от тези спомени се превърна в автентичен глас, който като бял гълъб иска да полети над благоуханните полета на семейното щастие. Четката на живота започна да рисува в съзнанието ми най-ярквата картина от палитрата на моето минало, която предначерта генералната линия към моето бъдеще.

Сценичната треска от впитите в мен погледи обаче би окрала емоциите ми, затова реших да се превърна в лирически герой и да предоставя пълнокръвен отговор на въпросите на дъщеря ми Василка къде е пламнала любовната искра между мен и майка ѝ и какво точно ни е довело в страната на неограничените възможности. Така хем бих потвърдил ексцентричността на семейството, хем бих се докоснал до мечтата си да стана актьор, та макар и само да изиграя себе си на хартия.

Предвид значимостта на събитията възнамерявам да подредя сцените през погледа на преживял и осмислил случилото се човек. Не обичам сбогуванията, затова ще скрия манускрипта в апартамента на Василка, а в деня, в който със съпругата ми си тръгнем ненадейно от живота на дъщеря ни, аз ще ѝ се обадя, за да ѝ кажа къде е скрит папируса със семейното ни наследство.

Съзнавам, че близо тридесет години не съм използвал диалекта на старите българи и жаргона от младежките си години, но думите напират и сами извират от дълбините на времето. Така, пристъпващ в гъстите сенки на вътрешния си свят, аз плъзнах писеца на химикалката по белия лист, за да започна това пътешествие в миналото с една узряла до гнила сладост сентенция:

*Някои тайни имат нужда да се преродят в сказания, защото реалността понякога е съизмерима само с безумието, видяно в сънищата.*

*Йордан Гълъбинов*